

מוסרי מצוי, הרוג לאחוקי הקואליציה. אבל הקנדים הביאו לארץ צלם יוצא מן הכלל, וזה, יחד עם הבמאי דניס הרן (ששמו הולך לפניו כמקצוען בשטח הקרי-מדיות הארטיות), מצאו מקומות מדהים מים ביופיים בארץ הקטנטנות, חיברו אר-תם יחד כנופון צבעוני, ויצרו אווירה אק-זוטית ההולמת אפילו את אלף לילה ולילה.

גיאוגרפיה

ופורנוגרפיה

א מונם, מאחר והעם הנבחר לא עשה לעצמו כל צלם וכל המונה, נושאים מרבית האתרים המצולמים אופי ערבי דווקא, בין אם המדובר במסגד כיפת הסלע בירושלים, או במרפסות של יפו העתיקה. לזכותם של רוזיה והרן יש לומר גם, שהצליחו לבלבל לחלוטין את הסדר הגיי-אוגרפי ולשחק בפניני הגוף הישראלי ביד חופשית. מה דעתכם למשל על וילה הגר-בלת עם ים בצד אחד, עם אקווה-וילווה בצד שני — ועם הסחנה (הריקה מהמונים) בצד שלישי? וזה עוד לא הכל. רוזיה טרחה אפיי-לו להשתמש בסוגים שונים של פילם לכל אתר ואתר, כדי לקבל תוצאות אחידות באווירה וצבע. צבי גרא הישראלי תלה על התורבות העתיקות שטיחים ופרוות צב-עוניות ווילונות שקופים, והתוצאה מת-קבלת כגן-עדן עלי אדמות.

זוהי בדיקת הכוונה, כמובן. הסיפור רר-מוז בכיור על משהו כמו "אדם וחוה חוררים לגן עדן". ואכן האשה המצילה את

יענקל'ה בן-סירא

מכוסה כמעט כולו בשפם אדירים, אך בכל זאת יענקל'ה הישן והטוב, מופיע בסרט הישראלי-קנדי "שבע פעמים ביום" כצייר איטלקי, (בתמונה — בעבודה) ידיו של אדם הגיבור, השולח אליו את אחותו — הלא היא חווה, הגיבורה של העלילה.

הפסיכולוגיה

הממושקפת והמקצועית. כל-כך, שעל ספתה משטח אדם לפונטין בעיותיו הנישאות, היא דליה פרידלנדר.

במעמד אחר, הוא מלטף את עכוזה החשוף של תרצה ארבל (היכרות חטופה בשוק הירקות) ואינו מפסיק לייסר את עצמו בתוכחות של הפסיכיאטרית. או להבדיל, זכרונות ילדות כמו השתנה על רגלי אבא העסוק באותו זמן במלאכה חשובה לא פחות עם אמא. את הצגת הבכורה של האפוס המבדר

פורנוגרפיה היא עניין של גיאוגרפיה

הזה עומדים לערוך בסוף חודש זה בצפת. במסגרת שבוע הקולנוע שיערך שם, וסגן שר החינוך והתרבות הקנדי, שיהיה שם, לא יהיה שם בטעות. הוא ראה כבר את הסרט — והחליט למרות זאת לחנוך את בכורתו הישראלית.

כל השוואה עם שרים ישראליים דתיים, לא באה בחשבון. היא דמיונית.

נשמתו של אדם לפונטין מגורל גרוע ממות נושאת את השם המקסים חוה בוטיצ'לי (שימו לב לסמליות האמנותית). אבל עד להצלחתו הסופית יש לו עוד כמה שלבים בלתי רגילים שעליו לעבור. למשל, הוא שוכב עם נערה ולפתע פורץ בצעקות חדוה: "היד, אני אימפוטנט." ברגע מסויים, גם זו סיבה לשמוח.

כך חיים הבדויים

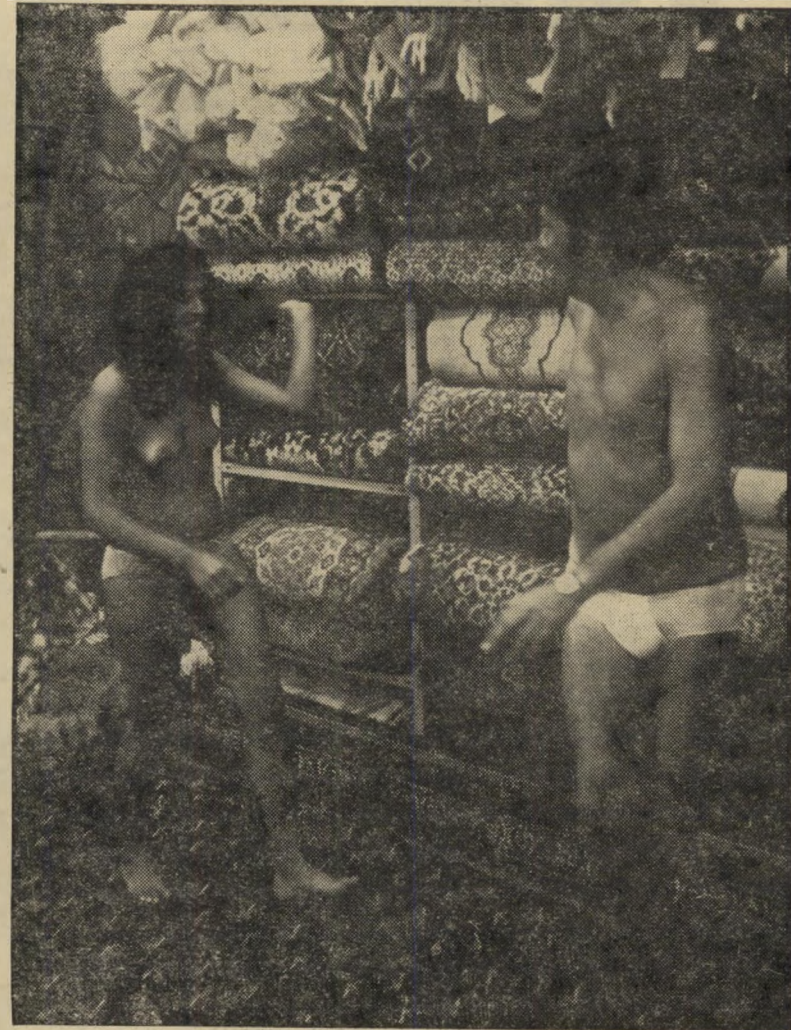
בכל סרט שנועד למשוך תיירים לארץ הקר-וש, גם "שבע פעמים ביום" לא מוותר על הביקור המסורתי באוהלי קיור, שם מתארחים אדם וחווה, צופים בריקודים מזרחיים, וחווה אף מוזמנת, עטופת כפייה, להציג את כישרון הריקוד שלה לצד הבדווית.

(המשך מעמוד 21)

ואינו מרכין ראשו בפני אף אחת. שבע יפול צדיק — וקם. אז אם זה כל כך טוב, למה זה כל כך רע?

ההסבר פסיכולוגי פשוט. לקנדי רב ה-פעלים סתרה — אהבה אמיתית. אך המיס-כן פשוט אינו מסוגל לרגש אמיתי עמוק, כנה, מלהיב, משגע ומרומם כלפי המין השני. חייו הם כמידבר בלי אהבה. בסיו-טיו בלילות הוא חולם על נשים ערומות הרודפות אחריו בחולות לוהטים. כלודרים צמאי דם בירת הקרב. אלא שכל צמאונג הוא לסחיטת אונו הגברי.

במר גורלו, זועק האיש לעזרה. פונה לפסיכיאטרית ממושקפת ואלגנטית, המשי-כיבה אותו, למטרות רפואיות גרידא. על ספה רכה. אדם עונה על שאלותיה — ורר-אה בדמיונו את שדיה. היא חוקרת אותו על עברו בלבוש מלא — והוא חולם על אבריה ללא לבוש. זאת רק התחלת הטיפול. זאת גם התחלת הסרט שבע פעמים

רחל טרי: היא מוכרת בדים ערבייה בעיר העתיקה, המצליחה להתגונן במשך למעלה מעשר שניות תמימות בפני קסמיו של הגיבור, לפני שהיא סוחפת אותו לחדר הפנימי של החנות, שם היא מדגימה בפניו את הבדים.